

THEATER

Acteurscollectief BOG

God

★★★★★

Op het moment dat God zijn eerste woorden sprak, was er geen houden meer aan. Toen was niets opeens iets. En iets schiept mogelijkheden en onmogelijkheden, zekerheden en onzekerheden. Dus probeer je je als mens, geschapen in dat eindeloze iets, maar ergens aan vast te houden. Dat iets noem je dan God. God schiep de mens, kortom, opdat de mens God kon scheppen.

Je kunt als theatermaker veel complexe onderwerpen kiezen, maar God is als onderwerp toch van de filosofische buiten categorie. Desondanks weet het jonge Vlaams-Nederlandse acteurscollectief BOG er een buitengewoon mooie en scherpzinnige voorstelling over te maken.

BOG, bestaande uit Sanne Vanderbruggen, Benjamin Moen, Judith de Jooide en Lisa Verbelen, is sowieso niet bang voor kleine onderwerpen. Hun eerste voorstelling, 'BOG', probeerde zo objectief mogelijk een mensenleven te beschrijven. Hun tweede, 'MEN, de mening herzien' was een mooie theatrale poging het eindeloze meningencircus waar we mee worden doodgegooid van een beetje poëzie te voorzien. De groep won voor die voorstellingen een aantal prijzen, waaronder recent de BNG Nieuwe Theatermakersprijs. Die lof is geheel terecht, zo toont ook 'GOD' weer aan. Met zijn vieren op een rijtje voor een wit doek staand probeert de groep via niets dan woorden greep te krijgen op het ongrijpbare thema. Het beeld mag dan statisch zijn, de woorden buitelen speels door elkaar tot een sprankelend associatief filosofisch gedicht. Van de onmogelijkheid om het begin van het begin vast te stellen gaat het via een poging tot greep te krijgen op het bestaan, een opsomming van rituelen, symbolen en -ismes en een ode aan de verwondering naar een vergevingsgebed voor de taal die ontoereikend is om het ongrijpbare tussen de woorden te vangen.

Door de muzikaliteit van de tekst, de finesses van de associaties, de kleine filosofische pareltjes en de fijne, taalgevoelige speelstijl van de vier acteurs gaat in het hoofd van de toeschouwer een schatkamer aan beelden, gedachten en ideeën open. Via die poëtische omweg weet 'GOD' in een ruim uur toch slim een aantal kernelementen van religie bij de kop te vatten: de behoefte aan een groep, aan troost,

hoop of zekerheid.

Zoals bij elk gedicht valt wat er in 'GOD' wordt gezegd niet allemaal meteen te begrijpen en dwarrelen er soms woorden even langs de toeschouwer heen. Dat geeft niet. Ook met een paar begrepen woorden minder worden door BOG de hersenen gekieteld en het hart verwarmd.

ROBBERT VAN HEUVEN

Op tournee tot en met april,
www.bogcollectie.com